

ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ.
ΜΕΤΑΦΡΑΖΕΤΑΙ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 35 ΓΛΩΣΣΕΣ.

Μην αφήσετε να σας το διηγηθούν...

FEDERICO ΑΧΑΤ

Μετάφραση: Αγγελική Βασιλάκου

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΕΞΟΔΟΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο Τεντ Μακεί ήταν έτοιμος να ρίξει μια σφαίρα στον κρόταφο, όταν άρχισε να χτυπάει επίμονα το κουδούνι της πόρτας.

Περίμενε. Δεν μπορούσε να πιέσει τη σκανδάλη με κάποιον έξω από την πόρτα.

Φύγε, όποιος κι αν είσαι.

Ξανά το κουδούνι. Μετά, μια αντρική κραυγή:

«Ανοίξτε, ξέρω ότι με ακούτε!».

Η φωνή ήχησε τόσο καθαρά στο γραφείο που, προς στιγμήν, ο Τεντ αμφέβαλε αν ήταν πραγματική.

Έριξε μια ματιά γύρω του, αναζητώντας, λες, στη μοναξιά του δωματίου μια απόδειξη γνησιότητας της κραυγής. Εδώ ήταν τα βιβλία των Οικονομικών, η μεταξοτυπία του Μονέ, το γραφείο... και, τελευταίο, το γράμμα όπου εξηγούσε τα πάντα στη Χόλι.

«Ανοίξτε μου, παρακαλώ!»

Το Μπράουνινγκ λίγα μόλις εκατοστά από το κεφάλι του Τεντ άρχιζε να τον βαραίνει. Αν ο τύπος άκουγε τον πυροβολισμό και καλούσε την αστυνομία, το σχέδιο θα αποτύγχανε. Η Χόλι έλειπε με τα κορίτσια στην Ντίσνεϊλαντ, και εκείνος δεν θα επέτρεπε να μάθουν μια τέτοια είδηση τόσο μακριά από το σπίτι. Όχι, κύριε.

Στον ήχο του κουδουνιού προστέθηκε μια σειρά από χτυπήματα.

«Ακούστε! Δεν φεύγω αν δεν μου ανοίξετε!»

Το όπλο στο χέρι του άρχισε να τρέμει. Ο Τεντ το στήριξε στον δεξιό του μηρό. Πέρασε το αριστερό χέρι από τα μαλλιά του και αναθεμάτισε ξανά τον άγνωστο. Μήπως ήταν πωλητής; Όχι μόνο δεν ήταν καλοδεχούμενοι σ' εκείνο το καλοβαλμένο προάστιο, αλλά δεν υπήρξαν και ποτέ τόσο αγενείς.

Για κλάσματα του δευτερολέπτου δεν ακούστηκαν ούτε χτυπήματα ούτε φωνές. Ο Τεντ ξανάφερε αργά το πιστόλι στον κρόταφο.

Είχε αρχίσει να σκέφτεται πως ο άντρας είχε κουραστεί και είχε φύγει, όταν μια ομοβροντία από φωνές και χτύπους επιβεβαίωσε το αντίθετο. Ο Τεντ όμως δεν θα άνοιγε, δεν υπήρχε περίπτωση, θα περίμενε. Κάποια στιγμή θα τα παρατούσε ο αναθεματισμένος.

Τότε κάτι του τράβηξε την προσοχή στα χαρτιά του: ένα σημείωμα διπλωμένο στα δύο, πανομοιότυπο με αυτό που είχε αφήσει στη Χόλι στο κέντρο του τραπεζιού, μόνο που εκείνο έγγραφε το όνομά της. Καλά, τόσο ανόητος ήταν που είχε παραλείψει να πετάξει το πρόχειρο; Και ενώ εκεί έξω στον δρόμο οι φωνές συνεχίζονταν, η σκέψη ότι τουλάχιστον κάτι καλό θα έβγαινε από την απρόσμενη διακοπή τον παρηγόρησε. Ξεδίπλωσε το σημείωμα και το διάβασε.

Πάγωσε με αυτό που είδε. Αναγνώρισε τα γράμματά του. Μα δεν θυμόταν να έχει γράψει καμία από τις δύο φράσεις.

ΑΝΟΙΞΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ
ΕΙΝΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΟΥ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Τις είχε γράψει με αφορμή κάτι που τώρα αγνοούσε; Κάποιο παιχνίδι με τη Σίντι ή τη Ναντίν, μήπως; Αδυνατούσε να βρει μια εξήγηση για το σημείωμα: τουλάχιστον όχι υπό αυτές τις

συνθήκες, με έναν φρενοβλαβή έτοιμο να γκρεμίσει την πόρτα. Ωστόσο, κάποια εξήγηση θα υπήρχε, ήταν σίγουρος.

Επέμενε όσο θέλεις. Δεν πά' να χτυπιέσαι.

Το Μπράουνινγκ ζύγιζε έναν τόνο στο δεξί του χέρι.

«Άνοιξε καμιά φορά, Τεντ!»

Αναπήδησε αλαφιασμένος. Τον είχε φωνάξει με το όνομά του; Μα ο Τεντ δεν είχε πολλά πολλά με τους γείτονες, ξεχώριζε όμως τις φωνές τους, και αυτή η φωνή δεν του θύμιζε κάτι. Σηκώθηκε και άφησε το πιστόλι πάνω στο γραφείο, ξέροντας ότι δεν είχε άλλη επιλογή από το να πάει να δει τι τρέχει. Στο κάτω κάτω, δεν ήταν και το τέλος του κόσμου. Όποιο και αν ήταν αυτό το τσιμπούρι, θα το ξεφορτωνόταν μια και καλή και θα γύριζε στο γραφείο να βάλει επιτέλους τέρμα στη ζωή του· τόσο καιρό το σχεδίαζε, δεν θα το ακύρωνε τελευταία στιγμή εξαιτίας ενός αγροίκου.

Σε μια γωνιά του γραφείου υπήρχε μια μολυβοθήκη με διάφορα στιλό, συνδετήρες, χρησιμοποιημένες γομολάστιχες και άλλα άχρηστα αντικείμενα. Ο Τεντ με μια σβέλτη κίνηση την αναποδογύρισε, βρήκε το κλειδί που είχε βάλει εκεί πριν από δύο μόλις λεπτά και το ζύγισε στα δάχτυλα, κοιτώντας το με απορία, σαν να άγγιζε κάτι που δεν περίμενε να ξαναδεί στη ζωή του. Υποτίθεται ότι αυτή τη στιγμή, ξαπλωμένος στην αναπαυτική του πολυθρόνα με ίχνη πυρίτιδας στο χέρι, θα ίπτατο προς το φως.

Όταν έχεις αποφασίσει να βάλεις τέλος στη ζωή σου, άσχετα με το πόσο σίγουρος είσαι, τα τελευταία λεπτά μπορεί να βάλουν σε δοκιμασία τα νεύρα καθενός· ο Τεντ είχε μόλις πάρει το μάθημά του και σιχαινόταν να ξαναπεράσει τη δοκιμασία.

Πραγματικά εκτός εαυτού, πήγε μέχρι την πόρτα του γραφείου, έβαλε το κλειδί και την άνοιξε. Ένιωσε μια σουβλιά οργής βλέποντας το σημείωμα που ήταν κολλημένο στην πίσω

πλευρά, λίγο πιο πάνω από το πρόσωπό του. Απευθυνόταν στη Χόλι: «Αγάπη μου, άφησα ένα αντικλειδί πάνω στο ψυγείο. Μην μπεις με τα κορίτσια. Σ' αγαπώ». Φαινόταν κάπως σκληρό, ο Τεντ όμως τα είχε σκεφτεί όλα σχολαστικά. Δεν ήθελε οι κόρες του να τον βρουν σωριασμένο πίσω από το γραφείο του με μια σφαίρα στον κρόταφο. Από την άλλη, το να αυτοκτονήσει εκεί μέσα ήταν απολύτως λογικό. Είχε εξετάσει σοβαρά όλα τα ενδεχόμενα: να πνιγεί στο ποτάμι ή να κάνει ένα μακρύ ταξίδι και να πέσει στις γραμμές του τρένου. Η αβεβαιότητα όμως θα ήταν χειρότερη γι' αυτές. Ιδίως για τη Χόλι. Εκείνη έπρεπε να τον δει με τα ίδια της τα μάτια, να σιγουρευτεί. Χρειαζόταν... το σοκ. Ήταν νέα, όμορφη, μπορούσε να ξαναφτιάξει τη ζωή της. Θα τα κατάφερνε.

Τα χτυπήματα συνεχίζονταν.

«Τώρα, έρχομαι!» φώναξε ο Τεντ.

Τα χτυπήματα σταμάτησαν.

Άνοιξε την πόρτα. Είναι η τελευταία σου διέξοδος.

Πρόλαβε να ξεχωρίσει το περίγραμμα της σιλουέτας του επισκέπτη πίσω απ' το τζάμι. Διέσχισε αργά το δωμάτιο, με το πάσο του σχεδόν. Επιθεώρησε ξανά τον χώρο όπως είχε κάνει και με το κλειδί του γραφείου πριν από λίγο. Χάζεψε την τεράστια τηλεόραση, το τραπέζι για δεκαπέντε άτομα, τα πορσελάνινα βάζα. Με τον τρόπο του, είχε ήδη αποχαιρετήσει το καθένα ξεχωριστά από εκείνα τα τετριμμένα αντικείμενα. Και να που ήταν πάλι εδώ, ο παλιός αγαπημένος Τέντι να περιφέρεται στο ίδιο του το σαλόνι σαν φάντασμα.

Κοντοστάθηκε. Μήπως αυτή ήταν η δική του εκδοχή στο τέλος του τούνελ;

Για μια στιγμή αισθάνθηκε την παράλογη ανάγκη να κάνει επιτόπου στροφή και να επιβεβαιώσει αν θα έβλεπε το ίδιο του το σώμα παγωμένο πίσω από το γραφείο. Τέντωσε το χέρι του,

ψηλάφισε με τα ακροδάχτυλα τη ράχη του καναπέ. Ένωσε το ψυχρό άγγιγμα του δέρματος· υπερβολικά απτό για να είναι απόρροια της φαντασίας του, σκέφτηκε. Αλλά πώς μπορούσε να είναι σίγουρος;

Μόλις άνοιξε την πόρτα και είδε τον νεαρό στο κατώφλι, κατάλαβε γιατί είχε επιβιώσει ως πωλητής με τέτοιους τρόπους. Πρέπει να ήταν γύρω στα είκοσι πέντε. Φορούσε ατσαλάκωτο λευκό παντελόνι, δερμάτινη ζώνη από δέρμα φιδιού και χρωματιστό πόλο με οριζόντιες ρίγες. Θύμιζε μάλλον παίκτη του γκολφ παρά πλανόδιο πωλητή, αν και στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα φθαρμένο δερμάτινο βαλιτσάκι κάπως παράταιρο με το όλο σύνολο. Τα μαλλιά του ήταν ξανθά ως τους ώμους, τα γαλάζια μάτια του και το περιπαικτικό του χαμόγελο δεν είχαν τίποτα να ζηλέφουν απ' αυτό του Τζο Μπλακ². Ο Τεντ φαντάστηκε τη Χόλι ή οποιαδήποτε άλλη γυναίκα της περιοχής να παίρνει από τον τύπο οποιαδήποτε σαβούρα ήθελε να της πλασάρει.

«Ό,τι κι αν είναι, δεν ενδιαφέρομαι» είπε ο Τεντ.

Το χαμόγελο έγινε ακόμα πιο πλατύ.

«Πολύ φοβάμαι πως δεν ήρθα να σας πουλήσω κάτι». Το είπε λες και ήταν το πιο ανόητο πράγμα στον κόσμο.

Ο Τεντ έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο του αγνώστου. Δεν είδε κανένα αυτοκίνητο παρκαρισμένο στη νησίδα, ούτε και κατά μήκος της Σάλιβαν Μπουλβάρ. Παρότι η ζέστη δεν ήταν τόσο έντονη εκείνο το απόγευμα, το να καλύψει μια τέτοια απόσταση πεζός κάτω από τον ήλιο όλο και κάποιο σημάδι θα άφηνε σε εκείνο τον έκπαγλης ομορφιάς άντρα. Και επιπλέον, γιατί να παρκάρει τόσο μακριά;

«Μην τρομάζετε» είπε ο νεαρός λες και μπορούσε να δια-

2 Αναφορά στην ταινία του Μάρτιν Μπρεστ, *Συνάντησε τον Τζο Μπλακ* (1998), με τον Μπραντ Πιτ στον ομώνυμο ρόλο.

βάσει τη σκέψη του. «Ο συνεργάτης μου με άφησε στην πόρτα, για να μην προκαλέσω υποψίες στη γειτονιά».

Η αναφορά ενός συνεργού δεν έκανε τον Τεντ να χάσει την αυτοκυριαρχία του. Το να σκοτωθεί στη διάρκεια μιας διάρρηξης ήταν προτιμότερο από το να βάλει ο ίδιος τέλος στη ζωή του.

«Είμαι απασχολημένος. Θα σας παρακαλούσα να φύγετε».

Ο Τεντ ετοιμαζόταν να κλείσει την πόρτα, όταν ο άντρας άπλωσε το χέρι του και τον εμπόδισε. Δεν ήταν απαραίτητα μια εχθρική κίνηση· υπήρχε στα μάτια του μια λάμψη ικεσίας.

«Το όνομά μου είναι Τζάστιν Λιντς, κύριε Μακεί. Αν μου—»

«Πώς ξέρετε το όνομά μου;»

«Αν μου επιτρέψετε να περάσω και να μιλήσουμε δέκα λεπτά, θα σας εξηγήσω».

Ακολούθησε μια στιγμή προσδοκίας. Ο Τεντ δεν επρόκειτο να επιτρέψει σε εκείνο τον άντρα να μπει στο σπίτι του, αυτό ήταν παραπάνω από σίγουρο. Όφειλε όμως να παραδεχτεί πως η παρουσία του εκεί του κινούσε την περιέργεια. Τελικά, επικράτησε η λογική.

«Λυπάμαι. Δεν είναι κατάλληλη στιγμή».

«Κάνετε λάθος, είναι η τέ—»

Ο Τεντ έκλεισε την πόρτα. Τα τελευταία λόγια του Λιντς, παρότι αμυδρά, ακούστηκαν καθαρά πίσω από την πόρτα.

«Είναι η τέλεια στιγμή».

Ο Τεντ στο μεταξύ στεκόταν εκεί κι άκουγε, λες και ήξερε ότι υπήρχε κάτι ακόμα.

Και έτσι ακριβώς έγινε. Ο Λιντς μίλησε λίγο πιο δυνατά για να ακουστεί.

«Ξέρω τι πάτε να κάνετε με αυτό το μαραφέτι των εννέα χιλιοστών που αφήσατε στο γραφείο. Ένα πράγμα σάς υπόσχομαι: Δεν πρόκειται να προσπαθήσω να σας αποτρέψω».

Ο Τεντ άνοιξε την πόρτα.

FEDERICO AXAT

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΕΞΟΔΟΣ

Πρέπει να το διαβάσετε.

Είναι πιο must και από το *Κορίτσι που εξαφανίστηκε* ή το *Κορίτσι του τρένου*.

lovereadng.co.uk

Ο Τεντ Μακεί είναι έτοιμος να αυτοπυροβοληθεί, όταν κάποιος χτυπά το κουδούνι της πόρτας, επίμονα...

Ο Τεντ είναι πλούσιος και έχει την τέλεια οικογένεια: μια σύζυγο και δύο αξιολάτρευτες κόρες. Κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι θα έπαιρνε την απόφαση να αυτοκτονήσει. Όταν αρχίζει να χτυπάει το κουδούνι της πόρτας, ασταμάτητα, αρχικά θέλει να το αγνοήσει και να τραβήξει τη σκανδάλη μια και καλή. Ωστόσο, τότε βλέπει ένα σημείωμα στα χαρτιά του, ένα σημείωμα με τα δικά του γράμματα, το οποίο αναγνωρίζει ως δικό του, μα δεν θυμάται να έχει γράψει:

ΑΝΟΙΞΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ, ΕΙΝΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΟΥ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Ένα ψυχολογικό θρίλερ όπου τίποτα δεν είναι αυτό που φαίνεται και όπου οι ήρωες κινούνται όπως ακριβώς τα πιόνια στο σκάκι.

El Mundo

Ένας υπνωτιστικός συγγραφέας που θα αγαπήσετε, αλλά προσέξτε, δεν πρέπει να τον εμπιστευτείτε.

New York Times

ISBN: 978-618-03-0860-0

9 786180 308600

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 80860